

Μια δέσμη λασμαρί και δάφνη

Το καράβι έφευγε μακριά
στην πρύμνη του πολλά τα βάρη

Η Λευκωσία έχει αλλάξει
Η Αμμόχωστος κλειστή
Δεν είναι όπως τότε που παίζαμε κρυφτό
Μετράμε και μας λείπει
Ο Γιάννης, η Μαρία, ο τοίχος μας,
μια βάρκα
Χαραγμένος στο μπλε σημειωματάριο ο καημός
Απορίες
κραυγές
αποχαιρετισμοί
Άφησα το κλειδί στον ώμο σου Λύση,
Άγιε Σέργιε και Καρπασία
να ξέρω να το βρω

Στις παρυφές της μνήμης
μια δέσμη λασμαρί και δάφνη
ένα χαμόγελο στα ματωμένα μάτια μου

Βραδιάζει
και ακόμα φεύγει μακριά
Πού θενά αράξει άραγε;
«Μην κλαις και μην φοβάσαι αδελφή μου»